13 Μαΐου 2009

ών Οσιομαρτύρων

Συναξαριακές Μορφές

Ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Μιχαήλ Η’ Παλαιολόγος (1259-1282), για να επιτύχει την παρέμβαση του Πάπα Γρηγορίου Ι’ (1271-1276) και αργότερα του Ιωάννου Κ’ (1276-1277) προς τον Κάρολο τον Ανδεγαβικό προκειμένου να σταματήσει τις επιθέσεις του κατά του Βυζαντίου, προσχώρησε στην ένωση των δυο Εκκλησιών, πού διακηρύχθηκε στις 6 Ιουνίου του 1274 στη Σύνοδο της Λυών της Γαλλίας. Η πράξη όμως αυτή του αυτοκράτορα εξήγειρε εσωτερικό πόλεμο πού κράτησε μέχρι το 1281, διότι τόσο ο κλήρος, όσο και ο λαός, αντετάχθησαν σθεναρά κατά της ενωτικής αυτής πολιτικής. Ο αυτοκράτορας μεταχειρίσθηκε εναντίον των αντιφρονούντων αυστηρά μέτρα: βαριές φορολογίες και κατασχέσεις, δημόσιες τιμωρίες και περιυβρίσεις. Βοηθούμενος δε και από τον λατινόφρονα Πατριάρχη Ιωάννη ΙΑ’ Βέκκο (1275-1282), επιχείρησε να επιβάλει την ένωση βίαια. Θύματα της βίας αυτής υπήρξαν οι Ιβηρίτες μοναχοί, οι οποίοι, δεν υπάκουσαν στις πατριαρχικές και αυτοκρατορικές διαταγές περί αποδοχής της ενώσεως, αλλά με πνευματική ανδρεία έλεγξαν αυτούς για την ανορθόδοξη πολιτική τους, συνελήφθησαν και ρίχθηκαν στη θάλασσα, όπου βρήκαν μαρτυρικό θάνατο.